

Så skal jeg på Dansk Folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget konstaterer, at der fortsat bør gøres en stor indsats til bekæmpelsen af hiv og aids, opfordres regeringen til at fremlægge en redegørelse for, hvilke initiativer der vil blive taget for at intensivere oplysningen om og bekæmpelsen af hiv og aids.

Folketinget opfordrer samtidig regeringen til at fremlægge forslag, der sikrer en effektiv smitteopsporing ved hjælp af en registrering af hiv-smittede, som man kender det fra Sverige, samt øgede straffemuligheder ved bevidst viderebringelse af hiv-smitte blandt andet i form af en ophævelse af lægers tavshedspligt ved udtalelser til retssystemet om hiv-smittede patienter.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 59)

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Dorte Bennedsen (S):

Det er nu ca. 10 år siden, at Folketinget havde sin store debat om indsatsen mod aids, og baggrunden for debatten dengang var unægtelig dystre. Det danske sundhedsvæsen var nogle få år tidligere blev konfronteret med, at en ny alvorlig sygdom var opstået. En sygdom, som var karakteriseret dels ved, at den var uhelbredelig og dødelig, og dels ved, at man kunne være smittet i en længere periode uden at have symptomer.

I 1987 regnede man også med, at sygdommen ville udvikle sig epidemisk, det vil sige, at antallet af aids-syge ville blive fordoblet årligt.

Således sagde den daværende indenrigsminister, Knud Enggaard, ved debattens start, at alt tydede på, at vi allerede i 1989 ville have 900 registrerede aids-tilfælde, og alle, der dengang deltog i debatten, var stærkt berørte af de barske perspektiver for det enkelte aids-syge menneske og af perspektiverne for sygdommens udvikling i landet.

Der var stort set ingen lyspunkter i situationen: Der fandtes ingen vaccine, som kunne forebygge smitte, og der var ingen medicin, som var

virksom over for hiv-smittede. Den medicin, man havde, kunne ikke helbrede de aids-syge, men kun lindre og måske forlænge livet en vis tid.

Derfor var den opgave, som det sundhedsfaglige og det politiske system stod over for, at tilrettelægge en forebyggelsesindsats, som kunne begrænse spredningen af smitten.

Resultatet af debatten blev som bekendt, at alle Folketingets partier med undtagelse af Fremskridtspartiet vedtog en dagsorden, der slog fast, at indsatsen imod aids skal bygge på frivillighed og anonymitet, åben, direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved henvendelse til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination.

Det er disse principper, der har været grundlaget for den danske forebyggelsesindsats, og efter Socialdemokratiets mening har de været et godt og rigtigt grundlag, for vurderer man situationen nu, 10 år efter, tyder alt på, at grundlaget for indsatsen og for udformningen af informationskampagnerne – det, at man valgte at oplyse frem for at skræmme – har været rigtigt:

Indtil dato har lige omkring 2.000 mennesker fået stillet diagnosen aids i udbrud. Det er 2.000 for mange, men det er dog langt under det tal, som man frygtede for 10 år siden.

Ved debatten i 1987 tordnede fru Pia Kjærsgaard – som jo er blandt forespørgerne i dag – imod principperne om frivillighed og anonymitet. Registrering af alle hiv-smittede og forbud mod seksuel aktivitet, når man er registreret, var fru Kjærsgaards bud på en effektiv indsats.

Men lykkeligvis holdt alle andre partier fast ved frivilligheden og anonymiteten, fordi de var klare over, at konsekvensen af registrering, tvang og straf ville være, at mennesker, som havde haft en risikoadfærd, ville lade være med at lade sig teste, og at risikoen for smittespredning dermed ville stige.

Og ser man på statistikken over nye hiv-smittede, ses det klart, at strategien har været rigtig: Antallet af mennesker, der lader sig teste, er stigende – det var vist omkring 170.000 sidste år – men siden 1992 er antallet af nyregistrerede hiv-smittede støt faldet fra 379 mennesker i 1992 til 258 i 1996. Og hertil kommer, at det i modsætning til tidligere er meget få – faktisk kun omkring 2 pct. – der ønsker at gøre brug af anonymiteten.